

De bus-van-het-leven

Do. 10 juli

De eindmusical is achter de rug! Pffffffffff! Het was leuk en niet leuk. Niét leuk, omdat Carmen en ik vanaf nu officieel niet meer bij elkaar op school zitten. Wél leuk, omdat het optreden super-goed ging. Iedereen vond het geweldig, we kregen een staande ovatie, bergen bloemen en cadeautjes en daarna gaven mijn ouders een gigantisch knalfeest bij ons thuis. O! Dat was nog grappig.

Tijdens het feest tikte opa op zijn borrelglasje: 'Een woordje voor mijn kleindochter a.u.b.' Nou, dat woordje was eigenlijk minstens honderd-en-tig woordjes. Over dat ik de afgelopen jaren iedere dag naar onze dorpsschool was gefietst, maar dat ik vanaf volgend schooljaar met de bus ga reizen (mijn middelbare staat in Adam). Die busreis moet ik volgens hem vergelijken met *het leven*. (Gaap! Ben je er nog dagboek, of ben je in slaap gevallen?)

Als pasgeboren baby'tje stapte ik op de bus (toen kon ik nog niet lopen, maar ja). Ik ging van bushalte naar bushalte: peuterspeelzaal de Duiventil, O.B.S. De Dubbele Palm en straks dan naar de havo. Opa wenste me een fantastische, geweldige reis toe met de zgn. *bus-van-het-leven*. Hij denkt dat ik later succesvol schrijfster, illustratrice (yessss!!!) en gelukkig ga worden. Meester Bas had trouwens ook zo'n 'persoonlijk woordje' voor iedereen uit onze klas na afloop van de musical. Bij mij ging het over vroeger. Dat ik de eerste schooljaren 'niet lekker in mijn vel zat' (duuhhh!) maar dat ik nu zo'n ontzettend gezellige spontane meid was geworden. Dagboek, ik spreek je later weer! Welterusten!

Za. 12 juli

Dat ik de eerste schooljaren 'niet lekker in mijn vel' zat, is volkomen logisch. Wat verwacht je anders, met Bonnie en Gizelle als klasgenoten? En maar pesten én maar treiteren: 'Pinda!!! Pinda!!!' De hele dag door. Nooit zal ik vergeten dat ik werd ingesloten op het schoolplein. Iedereen deed mee die keer.

Tempotoets

Ze schreeuwden naar me: 'Meisje!!! Je bent zo lelijk als de nacht!!! Je tanden zijn zo geel als een kanarievacht!!!'

- 35 Nou, woehahahaha, wat een humor, maar niet heus. Tot de dag dat Bonnie ineens aardig deed. Daar had ik natuurlijk noóóit moeten intrappen, maar ik deed het wel. Het was woensdagmiddag. We gingen patatten en frikadellen eten bij Bonnie thuis. Hun huiskamer was al net zo afschuwelijk
- 40 als Bonnie zelf: muffig en viezig en het stonk er naar honden, ook al hadden ze die niet. Toen ik vroeg waar ik mocht zitten, zei haar moeder met schetterende stem: 'Op je gat!' Even later zaten we te eten. Toen begon het. Bonnie en Gizelle wierpen elkaar vreemde, geheimzinnige lachjes toe die ik niet
- 45 begreep. 'Wat is er?' vroeg ik. 'Niks...' antwoordde Gizelle en ze glimlachte zo onschuldig mogelijk. Bonnie propte haar frikadel naar binnen en zei: 'Kom mee. Gizelle en ik willen je iets laten zien.' We fietsten de Dorpsstraat uit, door het tunneltje, langs de voetbalvelden. Ten slotte stopten we bij het natuurgebied net
- 50 buiten het dorp. Daaromheen stonden hekken met prikkeldraad. Mensen mochten daar namelijk niet in vanwege broedende vogels, en – maar dat wist ik toen nog niet – vanwege het moeras. 'Het is aan de andere kant,' zei Gizelle. Zij en Bonnie bleven staan. Het was duidelijk de bedoeling dat ik alleen over
- 55 het hek moest klimmen. Ik aarzelde. 'Wat is daar dan?'

- 'Je komt er vanzelf achter,' antwoordde Bonnie. 'Aaaah, je bent toch geen bangeschijter?' Stóm, stóm was ik! Ik wilde dat ze me aardig vonden, dus daar ging ik. Supersupervoorzichtig krom ik tussen de prikkeldraden door. 'Nu een eindje die kant uit lopen,'
- 60 zei Gizelle schijnheilig. Ze maakte een handgebaar. Ik deed wat ze zei, maar toen, na een meter of twintig, golfde het ineens onder mijn voeten. Ik wilde omdraaien en als de wiedeweerga terugrennen, maar de grond scheurde. De bodem bleek niet meer dan een korst opgedroogde plantenresten, met daaronder

- 65 dikke modderige prut waar ik inzakte. 'Heeeelp!' schreeuwde ik. Eerst lachten Bonnie en Gizelle, maar toen ik bijna kopje onder ging, keken ze geschrokken. Wanhopig probeerde ik me vast te grijpen aan de korst, maar die brokkelde af. 'Help dan!' riep ik. In plaats daarvan renden Bonnie en Gizelle weg, zo hard ze konden. Toen hoorde ik een stem: 'Rotmeiden! Ik grijp jullie!' Het was Carmen. Ze was nieuw bij ons in de klas en ik had eigenlijk nog nooit echt met haar gepraat. Bliksemsnel wurmde ze zich tussen de prikkeldraden door en schoof een lange boomtak naar me toe. Stukje bij beetje trok ze me uit het moeras. Mijn moeder schrok behoorlijk toen ze me zag aankomen: helemaal bemodderd en met groene plantenresten overal. Met de tuinslang heeft ze me afgespoeld. Vanaf die dag zijn Carmen en ik hartsvriendinnen. Ze heeft me geleerd dat ik voor mezelf op moet komen. Ik ben nooit meer gepest.

Ma. 28 juli

- Gisterenmiddag heb ik een supergaaf cadeau gekregen: een o6! Maar eerst wilden mijn ouders een 'hartig woordje' met me spreken. (Daar gaan we weer! En op al die woordjes zat niet eens zout, dus waarom het eigenlijk een 'hartig' woordje heet?) Het ging erover dat ik het mobieltje niet zomaar kreeg. Nu ik naar de middelbare ga, willen mijn ouders me altijd kunnen bereiken. En dat ik hun kan bereiken als er problemen zijn. Speciaal om die reden kreeg ik een mobieltje met een abonnement in plaats van een pre-paid-mobieltje. 'Anders zal je net hebben dat je beltegoed op is als er echt een calamiteit is,' zei mijn moeder. 'Máár, jongedame...,' waarschuwde mijn vader. 'Daar wil ik nadrukkelijk bij zeggen dat je zelf voor de telefoonrekening opdraait bij overmatig bellen of sms'en.' O! Ik krijg nu een sms'je! Van Carmen. (Zij heeft al eeuwen een mobiele telefoon.) Wacht. Hi hi, dit is geinig.
- 95 Dit schreven we aan elkaar:

Hst? Ga je mee een ag+da kopen. Of heb je er al 1? C

Nee, heb ik nog nodig. Leuk! grtz, M OK, w+w?

Nu? Als je ff w8 fiets ik langs. xje!

Je begrijpt dus dat ik weg moet, dagboek! Spreek je later!

Zo.

Ma. av. 28 juli

Carmen en ik hebben platgelegen van het lachen. We mochten de fotocamera van haar moeder lenen en daarmee hebben we
 100 supergekke, belachelijke, maffe foto's van elkaar gemaakt. En van Mispel, Carmens hond. Zoóóóóó schattig! Die foto's hebben we in onze nieuwe agenda's geplakt. Daarna hebben we nog iets gedaan:

Carmen had een speld. Daarmee prikten we in onze vinger-
 105 toppen tot er druppeltjes bloed uitkwamen. Toen hebben we vingerafdrukken op de laatste bladzijden in onze agenda's gezet en erbij geschreven: 4ever friends...

Carmen heeft trouwens heel andere vakken dan ik (sommige ook hetzelfde natuurlijk, zoals ne., eng. en wi.). Zij heeft bijv.
 110 koken, serveren en brood- en banketbakken. Lijkt me ook leuk om te doen allemaal. Gelukkig heb ik NLT (Natuur, Leven en Technologie) en... CKVI (tekenen en zo). Kan niet wachten!

Zo. 3 aug. (23.45)

Slapen lukt maar niet! Morgen is de eerste schooldag. Dan ga ik mijn rooster en boeken halen en heb ik mijn eerste mentor-
 115 uur. Wat er dan gebeurt, weet ik eigenlijk niet precies. Ik geloof dat we tijdens dat uur moeten praten over school. Dan krijgen we informatie en zo. En... ik zie voor het eerst wie er allemaal in de klas zitten. Wat zouden het voor kinderen zijn? Ik hoop niet dat het allemaal Bonnie- en Gizelle-achtige types zijn! Op de
 120 opendag heb ik sommigen wel gezien. Zo raar, het leek toen wel alsof iedereen elkaar al kende! Ik heb met niemand gepraat op die dag. (Behalve met mijn ouders natuurlijk.) Nou ja, het zal vast meevallen. Er zitten heus wel aardige kinderen bij.

Ik moet ineens denken aan dat verhaal van opa. Over de 'bus-
 125 van-het-leven'. Iedere keer als ik de bus naar Amsterdam door het dorp zie rijden, moet ik daar trouwens aan denken. Morgenochtend vroeg stap ik in die bus. Zo spannend! Welterusten dagboek.

Nu? Als je ff w8
fiets ik langs. xjel